

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/118/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1417212341
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jana Janics Bajánková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1417212341.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Jany Janics Bajánkovej a členov senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a Mgr. Zity Leimbergerovej v právnej veci žalobkyne A. T., U.. XX.XX.XXXX, R. C. D. Č.. X, R., zastúpená advokátskou kanceláriou HKP Legal s.r.o., Križkova 9, Bratislava, IČO: 36 727 334, proti žalovanej: B. L. L.Y., U.. XX.XX.XXXX, R. Q. XXX/X, R., zastúpená JUDr. Ing. Miroslav Čipák - advokát, so sídlom Vazovova 9/B, Bratislava, IČO: 34856820, o zaplatenie 20.000 eur s prísl., na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 23. januára 2020, č. k. 9C/48/2017-194, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovanej sa priznáva voči žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.
- III. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1/ Napadnutým rozsudkom súd prvej zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa od žalovanej domáhala zaplatenia sumy 20.000,- Eur spolu s príslušenstvom titulom nesplatennej pôžičky. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaná má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2/ Z odôvodnenia rozsudku prvoinstančného súdu vyplýva, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 22.08.2017 (konanie vedené pod sp. zn. 9C/48/2017) domáhala zaplatenia sumy 5.000,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % od 02.11.2014 do zaplatenia titulom poskytnutia pôžičky a žalobou postúpenou súdu prvej inštancie dňa 26.01.2018 (konanie pôvodne vedené pod sp. zn. 23C/6/2018) zaplatenia sumy 15.000,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % od 02.11.2014 do zaplatenia, na rovnakom skutkovom základe. Žaloby odôvodnila tým, že došlo medzi žalobkyňou ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom k uzavretiu zmluvy pôžičky v ústnej forme, na základe ktorej žalobkyňa poskytla žalovanej pôžičku vo výške 20.000,- Eur a to priamo na účet žalovanej prostredníctvom bezhotovostného bankového prevodu zrealizovaného v E. E., K..E.. V zmluve o pôžičke zo dňa 19.01.2011 sa žalovaná zaviazala pôžičku žalobkyňi vrátiť najneskôr do 01.11.2014, ktorý je zároveň dňom splatnosti pôžičky. Aj napriek výzve žalobkyne, žalovaná jej doposiaľ poskytnutú pôžičku nevrátila ani sčasti. Na základe uvedeného sa domáhala od žalovanej o zaplatenia sumy 20.000,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % od 02.11.2014 do zaplatenia a náhrady trov konania. V priebehu konania na návrh sporových strán uznesením zo dňa 07.05.2019, č.k. 9C/48/2017-110 súd citované konania spojil na spoločné konanie, ktoré je ďalej vedené pod sp. zn. 9C/48/2017. Žalovaná v písomnom vyjadrení so žalobou v plnom rozsahu nesúhlasila. Uviedla, že medzi ňou a žalobkyňou nikdy nedošlo k uzavretiu pôžičky. Peňažné prostriedky, sumu 20.000,- Eur, ktoré žalobkyňa poukázala

na jej účet dňa 19.01.2011 predstavovali príspevok na zabezpečenie bývania pre syna žalobkyne, ktorý v tom čase bol jej partnerom. Peniaze žalobkyňa vložila na jej účet z dôvodu, že jej syn zle hospodáril a viedlo sa v tom čase proti nemu niekoľko exekučných konaní. Keby šlo o pôžičku len jej žalovanej, resp. spoločne jej a synovi žalobkyne, pri tak vysokej sume by uzatvorili zmluvu o pôžičke písomne, minimálne by si žalobkyňa vypýtala potvrdenie o tom, kedy a za akých okolností jej pôžičku má vrátiť. Žiadala žalobu zamietnuť, priznať jej náhradu trov právneho zastúpenia.

3/ Po vykonanom dokazovaní odkazujúc na § 657 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobkyne nie je dôvodná. Skonštatoval, že žalobkyňa relevantným spôsobom nepreukázala, že so žalovanou uzavrela zmluvu o pôžičke, a že žalovaná jej požičané peniaze riadne a včas nevrátila, čím nepreukázala vznik pôžičky. Zastal názor, že suma 20.000,- Eur, ktorú žalobkyňa dňa 19.01.2011 poukázala na účet žalovanej, predstavovala príspevok na zabezpečenie bývania pre jej syna G. T., ktorý bol v tom čase 19.01.2011 partnerom žalovanej. Argumentoval, že uvedené preukazuje aj správa na bankovom doklade zo dňa 19.01.2011, „ G. T. - vklad na byt“, žalobkyňa takto sama uviedla, že uvedený peňažný objem 20.000,- Eur je vkladom na byt, teda na bývanie logicky pre jej syna. Tieto peniaze boli určené synovi žalobkyne ako jeho vklad na byt. Bol to príspevok na bývanie syna žalobkyne so žalovanou v byte na D. Z. H. R.. Tieto peniaze sa žalobkyňa rozhodla dať synovi obrazne povedané „do života“, čo reflektuje aj poznámka na vkladovom lístku. Pretože žalobkyňa žalovanej dôverovala, peniaze synovi zaslala na jej účet. Komu, a na aký účel peniaze poslala je jasne uvedené na bankovom vkladovom lístku.“ Ďalej mal súd prvej inštancie za to, že žalobkyňa nepreukázala ani lehotu splatnosti údajnej tvrdenej pôžičky. Nakoľko absentuje dohoda o dobe vrátenia veci, nemôže ísť o pôžičku. Ďalej ozrejmil, že syn žalobkyne G. T. v roku 2011, teda v čase čerpania hypotekárneho úveru ako sám uviedol, disponoval sumou cca 35.000,- Eur, neboli preto odkázaní na finančnú pomoc od žalobkyne, a keby sa skutočne bolo jednalo o pôžičku, nepochybne by z týchto peňazí boli žalobkyňi požičané peniaze vrátili. Súd prvej inštancie prihliadol aj na sms korešpondenciu medzi žalobkyňou a žalovanou zo dňa 22.12.2014, kde žalobkyňa jasne uviedla: „ peniaze som nedávala tebe, ale svojmu synovi“. Finančné prostriedky poskytnuté žalobkyňou jej synovi, boli počas ich spolužitia spotrebované. Doplnil, že žalovaná preukázala, že v rozhodnom čase poukázala na účet G. T. sumy peňazí. Podľa názoru súdu prvej inštancie sa vzhľadom na vyššie uvedené jednalo o dar matky synovi, preňho obrazne povedané „ do života“, alebo, aby sa aj on určitým spôsobom „pričinil“ o nadobudnutie predmetného bytu. Až potom, ako sa žalovaná so synom žalobkyne rozišli, sa žalobkyňa rozhodla, domáhať sa vrátenia týchto peňazí s odôvodnením, že to bola pôžička žalovanej. Splatnosť pôžičky nebola ničím preukázaná, súd sa prikláňa k tvrdeniu žalovanej, že splatnosť údajnej pôžičky bola žalobkyňou tvrdená tak, aby sa vyhla potenciálnemu premlčaniu nároku na súde. Sama žalobkyňa uviedla, že žalovaná peniaze od žalobkyne v tom čase s vďakou prijala a sľúbila, že jej ich vráti, ako náhle byt prerobí (v spolupráci s G. T.) a zabýva sa v ňom. Čakať od roku 2011 do roku 2014, kedy sa syn žalobkyne a žalovaná ako partneri rozišli, a potom vyčkávať ďalšie 3 roky, kedy žalobkyňa podala žalobu na súd, tiež reflektuje skutočnosť, že nešlo o zmluvu o pôžičke, inak by si žalobkyňa svoj nárok na súde uplatňovala výrazne skôr. Nemožno tiež neuviesť, že suma 20.000,- Eur je vysoká suma peňazí. Za predpokladu, že by sa bolo jednalo o pôžičku, nepochybne by o tom existoval listinný dôkaz. Žalovaná v tom čase bola len priateľkou syna žalobkyne, teda nebol medzi nimi až taký blízky vzťah, ktorý by odôvodňoval prehnajúcu dôveru žalobkyne voči nej. Aj táto skutočnosť len potvrdzuje, že nešlo o pôžičku, ktorý právny vzťah by si obidve strany tohto záväzkového vzťahu mali záujem právne ošetriť. Poukázanie peňazí na účet žalovanej bolo len platobné miesto, na základe čoho nemožno vyvodiť záver, že sa jednalo o finančné prostriedky poukázané žalobkyňou žalovanej. Ako už bolo vyššie uvedené, jednalo sa o dar synovi žalovanej, ktorý na základe dohody so žalovanou žalobkyňa poukázala na účet žalovanej. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že medzi stranami sporu nebola uzavretá zmluva o pôžičke a preto súd nemohol žalobkyňi uplatnenú pohľadávku z titulu nevrátenia poskytnutej pôžičky priznať a žalobu v celom rozsahu zamietol.

4/ O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a plne procesne úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov si vyhradil rozhodnúť v súlade s § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

5/ Proti tomuto rozhodnutiu súd prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa. Navrhla odvolaciemu súdu, aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a jej žalobe v celom rozsahu vyhovel, prípadne aby ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie. Odvolanie odôvodnila tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 365

ods.1 písm. h/ CSP), že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a zároveň jej súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP). V odvolaní zotrvala na skutkovej argumentácii prednesenej počas konania na súde prvej inštancie. Poukázala na to, že na základe vykonaného dokazovania bolo preukázané, že pri ústnom uzatváraní pôžičky bol okrem strán sporu prítomný výlučne svedok G. T., ostatní svedkovia sa rokovani o poskytnutí sumy vo výške 20.000,- Eur zo strany žalobkyne žalovanej nezúčastnili, a preto je zjavné, že ich svedecké výpovede v tomto konaní boli celkom irelevantné. Skutočnosť, že žalovaná dňa 20.01.2011 prijala na účet od žalobkyne sumu vo výške 20.000,- Eur bola v tomto konaní nesporná a bola preukázaná jednak potvrdením o prevode, ako aj výpisom z účtu žalovanej. Mala za to, že svedok G. T., sa ako jediný (okrem strán sporu) mohol relevantne vyjadriť k procesu uzatvárania predmetnej zmluvy o pôžičke. Z vykonaného dokazovania bolo podľa odvolateľky taktiež nesporné, že žalovaná poskytnutú čiastku vo výške 20.000,- Eur žalobkyni doposiaľ nevrátila. S obranou žalovanej, že na poskytnutie finančných prostriedkov od žalobkyne v súvislosti s kúpou bytu nebola nikdy odkázaná, nesúhlasila, Argumentovala, že žalovaná na podporu jej tvrdenia v konaní síce predložila výpis z jej účtu G. B.: E. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, ako je však z predloženého výpisu zjavné (vid str. 2 výpisu), pred prijatím sumy 20.000,- Eur od žalobkyne žalovaná disponovala sumou 883,50 Eur. Bezprostredne po prijatí sumy 20.000,- Eur od žalobkyne žalovaná poukázala sumu vo výške 2.000,- Eur na účet predávajúcej - pani H. O. (s poznámkou: záloha za postúpenie bytu). Na ďalší deň (21.01.2011) žalovaná zo svojho účtu uhradila províziu vo výške 1.000,- Eur pre realitnú kanceláriu I. A. E..A..O., ktorá sprostredkovala predaj bytu. Následný prevod zo dňa 03.02.2011 sumy 2.500,- Eur na účet G. T. predstavoval doplatok zálohy pre predávajúcu H. O., nakoľko v tom čase bola žalovaná odcestovaná, a preto musel túto sumu odovzdať predávajúcej Marián Hirc v hotovosti, nakoľko to predávajúca takto požadovala. Ako ďalej vyplýva z výpisu z účtu žalovanej, dňa 15.02.2011 žalovaná uhradila sumu 14.850,- Eur, čo bola splátka druhej časti kúpnej ceny za byt v zmysle čl. V ods. 2 zmluvy o prevode vlastníctva bytu zo dňa 15.02.2011. Z uvedeného je nepochybne zrejmé, že sumu poskytnutú žalobkyňou vo výške 20.000,- Eur žalovaná spotrebovala výlučne na kúpu bytu. Ak teda žalovaná v konaní tvrdila, že na poskytnutie pôžičky od žalobkyne za účelom kúpy bytu odkázaná nebola a tieto prostriedky na kúpu bytu nepoužila, podľa názoru žalobkyne je nutné takúto procesnú obranu žalovanej hodnotiť ako maximálne nedôveryhodnú. Tvrdenia žalovanej uvedené v odseku 10 odôvodnenia napadnutého rozsudku mal teda súd prvej inštancie, podľa názoru žalobkyne, odmietnuť ako zjavne nedôveryhodné (resp. nepravdivé), nakoľko boli nepodložené, a navyše priamo rozporné s predloženými listinami, či už zo strany žalobkyne (zmluva o prevode vlastníctva bytu zo dňa 15.02.2011, zmluva o hypotekárnom úvere č. 2011003290 zo dňa 15.02.2011), ale aj priamo samotnej žalovanej (výpis z účtu žalovanej).Vzhľadom na uvedené skutočnosti bolo pre žalobkyňu nepochopiteľné, na základe akých skutočností (resp. úvah) dospel súd k záveru (uvedenému napr. v odseku 29 odôvodnenia napadnutého rozsudku), že poskytnuté finančné prostriedky mali predstavovať príspevok synovi „do života“ (ako to nazval súd prvej inštancie). Žalobkyňa ďalej namietala, že v konaní preukázala, že jej syn sa osobne podieľal na prerábke bytu, ktorá začala po odovzdaní bytu v máji 2011 do novembra 2011, sám investoval do prerábky bytu cca 18.000,- Eur (na ktoré má doklady), pričom prerábka bytu vyšla cca na 35.000,- Eur. V toho dôsledku je zjavné, že samotná žalovaná sa bezdôvodne obohatila na úkor syna žalobkyne. Z právnej stránky je vo vzťahu k predmetnej pôžičke (predmetu sporu) bezvýznamné, že žalovaná sa v rámci tohto súdneho konania snaží zahladiť svoj záväzok voči žalobkyni titulom poskytnutej pôžičky na kúpu bytu vyfabulovanými a skreslenými informáciami týkajúcimi sa syna žalobkyne. Pokiaľ žalovaná eviduje akúkoľvek pohľadávku voči synovi žalobkyne, môže si ju uplatňovať v samostatnom konaní, v ktorom bude na strane žalovaného vystupovať G. T. V tomto spore totiž G. T. vystupuje výlučne ako svedok, a teda nemá možnosť účinne reagovať na všetky invektívy, preukázateľne klamlivé a zavádzajúce informácie, ktoré žalovaná spolu s jej otcom a bratom tvrdia vo vzťahu k osobe syna žalobkyne. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti žalobkyňa zotrvala na tom, že dôkazné bremeno k tvrdenému nároku uniesla v celom rozsahu, a preto mal súd na základe vykonaného dokazovania dospieť k právnomu záveru, že žalovaná je povinná pôžičku zo dňa 20.01.2011 vo výške 20.000,- Eur s príslušenstvom žalobkyni vrátiť. Ďalšou vadou napadnutého rozsudku bolo podľa názoru žalobkyne nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku. Dôvodila, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku adekvátnym spôsobom nevysporiadal s jej argumentáciou o závažných rozporoch v tvrdeniach žalovanej a ňou navrhnutých svedkov, a zároveň sa nevysporiadal s ňou vznesenou námietkou k predloženej sms komunikácii medzi stranami sporu zo dňa 22.12.2014. Súd prvej inštancie tak postupoval pri prejednávaní veci arbitrárne a formalisticky. Napadnutý rozsudok je v dôsledku absencie jeho náležitého odôvodnenia nepreskúmateľným.

6/ Vo svojom vyjadrení žalovaná navrhla odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Zotrvala na svojej argumentácii uvedenej v priebehu konania pred súdom prvej inštancie. Mala za to, že medzi ňou a žalobkyňou nikdy nedošlo k dohode o pôžičke. Ďalej poukázala na vykonané dokazovanie a výpovede svedkov, ktorí podľa jej mienky potvrdili ňou uvádzané skutočnosti a to, že na pôžičku nebola odkázaná, nakoľko ju v prípade potreby podporovali jej rodičia. Ozrejmila, že ak žalobkyňa tvrdí, že išlo o pôžičku, mohlo ísť o pôžičku alebo dar synovi žalobkyne, rozhodne nie jej. Zdôraznila, že žalobkyňa hovorí o pôžičke účelovo, nakoľko v čase jej rozchodu so synom žalobkyne žiadala o vrátenie príspevku pre syna na bývanie a nie pôžičky. Poznamenala, že tak ako žalobkyňa nepreukázala existenciu pôžičky, nepreukázala ani žiadnu lehotu splatnosti. Vzhľadom na uvedenú absenciu dohody o dobe vrátenia veci mal za to, že nejde o pôžičku.

7/ Žalobkyňa vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej zotrvala na argumentácii uvedenej v odvolaní.

8/ Žalovaná v odvolacej duplike zotrvala na argumentácii uvedenej vo svojom vyjadrení k odvolaniu.

9/ Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal rozsudok v napadnutej vyhovujúcej časti, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

10/ Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

11/ Súd prvej inštancie vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Rozsudok okresného súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalobcu v odvolaní.

12/ V súvislosti s odvolacími argumentmi žalobkyne odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalobkyňa v odvolacom konaní neuviedla žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by už neuviedla v konaní pred okresným súdom. S poukazom na uvedené ako aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.11.2009, sp. zn. 2 Cdo 238/2008, sa odvolací súd zaoberal len tými odvolacími námietkami a argumentmi žalobkyne, ktoré boli pre rozhodnutie o odvolaní odvolacím súdom relevantné.

13/ Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že z hypotézy hmotnoprávnej normy uvedenej v ust. § 657 Obč. zák., ktorá vymedzuje obsah povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti veriteľa vyplýva, že v spore o vrátenie požičanej sumy má žalobca ako veriteľ bremeno tvrdenia, že so žalovaným dlžníkom uzavrel zmluvu o pôžičke, že dlžníkovi predmet pôžičky odovzdal a že dlžník požičané peniaze riadne a včas nevrátil. Z tohto bremena tvrdenia potom pre veriteľa (žalobcu) vyplýva dôkazné bremeno pokiaľ ide o preukázanie tvrdenia, že zmluva o pôžičke bola uzavretá a že na základe tejto zmluvy odovzdal žalovanému finančné prostriedky (viď aj rozhodnutie NS ČR sp. zn. 21 Cdo 4520/2007). V prejednávanej veci uvedené bremeno tvrdenia a bremeno dôkazu žalobkyňa neuniesla.

14/ Žalobkyňa totiž v konaní tvrdila avšak dôkazne nepreukázala, že dňa 19.01.2011 poukázala žalovanej sumu 20.000,- Eur na jej účet titulom poskytnutia pôžičky žalovanej. Samotné poukázanie finančnej čiastky na účet žalovanej ešte existenciu pôžičky nepreukazuje. Žalobkyňa uzavretie pôžičky v ústnej forme preukazuje svojou výpoveďou a výpoveďou svojho syna. Naproti tomu stojí výpoveď žalovanej, ktorá existenciu pôžičky popiera a s ohľadom na vzťahy medzi žalovanou a svedkom

(bývalí partneri) spôsobuje nevieryhodnosť svedka a tvrdenie žalobkyne je dosť závažným spôsobom spochybnené správou, ktorú uviedla ako účel platby pri prevode žalovanej sumy na účet žalovanej. Nedáva zmysel poznámka v správe pre príjemcu „ G. T.- vklad na byt“. Pokiaľ by to totiž išlo o pôžičku poskytnutú žalobkyňou žalovanej je bez logiky, aby ju poskytovala pre svojho syna ako účel platby. Existenciu pôžičky nepreukazuje ani stav bankového účtu žalovanej v čase poukázania sporných peňazí a účet žalovanej a ani tá skutočnosť, že zálohy na byt by prípadne poukázala z uvedených peňazí. Súd prvej inštancie pri vyhodnotení dôkazov prihliadol aj na okolnosti spolužitia žalovanej a svedka G. T. v čase sporného prevodu žalovanej sumy (žili v dlhoročnom partnerskom vzťahu, spoločne bývali a spoločne hospodárili). Skutkové zistenia a ich vyhodnotenie súdom prvej inštancie sú preto správne.

15/ Odvolací súd záverom dodáva, že civilné sporové konanie sa spravuje zásadou formálnej pravdy, súd teda nezisťuje skutočný stav veci ale vychádza z tvrdení strán sporu. Účelom zásady formálnej pravdy je, okrem iného, umožniť súdu rozhodnúť spor práve v prípadoch, kedy strana neuniesla bremeno tvrdenia alebo bremeno dôkazu. Vzhľadom na uvedené sú ostatné skutkové námietky odvolateľky uvedené v odvolaní (skutkové okolnosti ohľadom snubného prsteňa, solventnosť bývalého partnera žalovanej- svedka T. a jeho prípadný finančný a osobný vnos do rekonštrukcie bytu žalovanej, prísľub otca žalovanej po rozchode žalovanej so synom žalobkyne, že peniaze vráti a podobne) bezpredmetné a preto odvolací súd nezaoberal.

16/ Na základe uvedeného obsah odvolania žalobkyne nebol preto spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdil.

17/ O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. a plne procesne úspešnej žalovanej priznal voči žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

18/ Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne / dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).